

Priča o pivovari Lobe

Autor Mladen Vidaković
12. rujna 2014.

Obitelj Lobe potječe iz Češke, a jedan od članova te brojne obitelji doseljava početkom 19. stoljeća u Slavonsku Požegu s namjerom da proširi obiteljsku tradiciju proizvodnje piva i u ovom dijelu Austro-ugarske monarhije.

Najpoznatiji potomak ove ugledne obitelji, Dragutin Lobe mlađi (1833. – 1924.), koga su zvali Karlo (za razliku od oca, također Dragutina), dolazi 1851. kao osamnaestogodišnji mladić u Novu Gradišku i otvara skroman pogon za proizvodnju piva, koji će kroz decenije prerasti, za tadašnje doba, u modernu pivovaru s parnim kotlovima i strojevima.

Dragutin se marljivim radom i štedljivošću postepeno pretvara u uglednog veleindustrijalca čije se pivo prodaje i u Beču i Budimpešti, i kvalitetom konkurira i češkim proizvođačima. Osim što uspješno vodi pivovaru, zaslužan je i za gospodarski razvitak Nove Gradiške. Uz pomoć nekoliko Gradišćana, Dragutin i supruga Paulina osnivaju 1872. godine prvu bankarsku instituciju pod nazivom PUČKA NOVOGRADIŠKA ŠTEDIONICA koja raspolaže velikim kapitalom, a glavni dioničari su supružnici Lobe. Iz toga kapitala izgrađen je hotel ERZHERZOG CARL koji je nakon propasti Austro-ugarske nazvan GRAND HOTEL. Nalazio se na mjestu današnje OŠ "Ljudevit Gaj" i naslanjao se na ulaz u pivovaru.

Lobe je bio glavni akcionar pri uvođenju električne rasvjete i asfaltiranja nogostupa i prijelaza na ulicama Nove Gradiške. Formirao je i kultivirao čuveni Lobin park koje je, nažalost, zbog neznanja i neshvaćanja značaja takvog objekta za budućnost, uništen od strane nekih općinskih moćnika, pedesetih godina prošlog stoljeća.

Priča o pivovari Lobe

Autor Mladen Vidaković
12. rujna 2014.

Bio je poznat i kao dobrotvor i mecena svih društava, kao i sirotinje.

Dočekao je duboku starost i umro 1924. godine u 91. godini života. Imao je četvero djece (tri sina i kćer). Sposobnost i volju da preuzme upravljanje pivovarom pokazao je sin Miroslav, koji je u proizvodnju uložio znanje i kapital obitelji. Njegovim zalaganjem pivovara je još više napredovala i donosila veliku dobit. Naročito je pazio da održi kvalitetu. Odlikovao se jednostavnošću i pristupačnošću. Vanjstinom se nije mnogo razlikovao od svojih radnika. Živio je skromno, a smisao života bio mu je unapređenje proizvodnje i organizacija prodaje, te ulaganja u transport i skladišta. Iako je iskreno volio jednu djevojku koja je stanovala u susjedstvu i kojoj je sagradio i kuću u blizini pivovare, nje se ženio niti imao potomaka. Njegova braća, dr. Rikard i Maks dugo su se skitali po svijetu živeći više od dobiti pivovare nego od svoga rada, a u Novu Gradišku su dolazili povremeno. Najmlađi, dr. Rikard (1874. – 1928.) umro je u 54. godini u jednom sanatoriju kod Beča.

Moj pokojni djed, g. Emil Djaković, radio je u pivovari Lobe pune 44 godine. Bolje rečeno, od početka 20. stoljeća pa do propasti pivovare. Vršio je funkciju poslovođe i blagajnika, a po potrebi je zamjenjivao i vlasnike Dragutina i Miroslava Lobe. Zaista je bio osoba velikog povjerenja s provjerenom odanošću prema firmi i njenim vlasnicima. Baka mu je znala reći: Emile, ti više voliš služiti Lobi, nego sebi i svojoj obitelji.

Priča o pivovari Lobe

Autor Mladen Vidaković
12. rujna 2014.

Zanimljiva, je u vezi s povjerenjem, slijedeća istinita zgodica. Dragutin pl. Lobe patio je po stare dane od zaboravnosti. Iako je poslovanje pivovarom preuzeo sin Miroslav, otac Dragutin je još uvijek želio biti glavni šef. Namjesto cara Franje Josipa, koga nije podnosio, na zidu njegove kancelarije visile su slike njegove žene Pauline i njega. Svaka sa tamnosmeđim izrezbarenim okvirom.

I jednog dana, nakon što mu je blagajnik gosp. Djaković predao obračun poslovanja i gotovinu, stari je šef potpisao preuzimanje novca, a zatim ostavši sam skinuo svoju sliku i pažljivo odlijepio karton na poledini i u unutrašnjost ubacio nekoliko papirnatih novčanica od 1000 kruna. Karton je ponovno zalijepio na poledinu okvira i vratio sliku na zid. Ali vrag mu nije dao mira, skine i sliku svoje žene, te i s njom ponovi cijelu operaciju sakrivanja novca pa i nju objesi natrag na zid. Ne mogu ulaziti u motive zbog čega je to učinio. Stari ljudi postaju štedljivi i škrti pa si je tim činom možda želio osigurati dopunsku štednju, a možda je sakrio novac bojeći se da ga jedan od sinova ne potroši uzalud. Kako bilo da bilo, problem je nastao zbog toga što se kod slijedećeg obračuna poslovanja pojavio manjak veće sume novca, i sin Miroslav poveo je istragu, a glavni osumnjičenik bio je blagajnik Djaković. Ali on je imao dokaz da je novac predao starom šefu Dragutinu pl. Lobeu, a za koje je on potpisao. Čak se sjetio i potvrdio da ga je primio, ali se nije mogao sjetiti gdje ga je zametnuo. Ta neugodna situacija trajala je danima i mjesecima sve dok Miroslav Lobe nije zamolio blagajnika Djakovića da zajednički analiziraju što je sve otac Dragutin radio nakon što je primio novac i potpisao izvještaj o poslovanju. G. Emil Djaković dugo je razmišljao i sjeti se da je u prolazu kroz otvoreni prozor vidio starog šefa kako briše prašinu sa slika. Ali star je i čudno je da bi se on penjao na stolac zbog prašine. Tog trena Miroslavu Lobeu bilo je sve jasno. Bar je on najbolje poznao svoga oca. Brzo je skinuo obje slike i zamolio svoga blagajnika da zajednički otvore poledinu slike. I novac je konačno nađen. Ali oba učesnika ovog otkrića su se međusobno dogovorili da u svakoj slici ostave po jednu novčanicu i vrate sve u prvobitno stanje i o tome šute. Mislili su da će se tata Dragutin ipak sjetiti što je smjestio u slike. Prolazile su godine, prošao i Svjetski rat, a u novoj državi SHS novčanice su izgubile i vrijednost. Umro je pl. Lobe, ali slike nitko nije dirao. Tek neposredno pred svoju smrt, Miroslav Lobe je zamolio moga djeda Emila Djakovića da skine obje slike i sačuva ih kao uspomenu na svoga šefa zbog koga je bio nepravедno osumnjičen za manjak novca, Ja sam ih naslijedio i ovom prilikom ih objavljujem.

Priča o pivovari Lobe

Autor Mladen Vidaković
12. rujna 2014.

Priča o pivovari Lobe

Autor Mladen Vidaković
12. rujna 2014.

